

ve, da bi grad vsaj nekoliko obnovili. Nekdanjega sijaja pa tako in tako ni mogoče več doseči.

Na začetku poti smo se še slikali pred tablo haloške transverzale, ki je pravzaprav edina, ki na pot opominja in spominja.

Podali smo se torej na pot, a že kmalu ugotovili, da je transversalna pot malomarno označena, nevzdrževana, neizhojena in trava nepokošena. Namesto na Sv. Ano smo prišli na prvi grič pred njo. A za to smo bili verjetno sami krivi, saj smo si imeli toliko povedati, da zaradi klepeta nismo bili dovolj pozorni na markacije, ki niso ravno na najbolj vidnih mestih.

Na Sveti Ani smo imeli kratek počitek. Notranjosti baročne cerkvice iz 16. stoletja si nismo ogledovali, saj nam je vsem znana in smo jo obiskali že večkrat, predvsem pa ob njenem prazniku, ko je tu pravi semenj. Sonce je pripekalo in nebo je bilo sinje kot spominčica. Barvni odtenki so se prelivali v neskončno lepi, ljubki gričevnati pokrajini, a vseeno me je preveval občutek, da je ta dežela tako samotna in zapuščena. Tukaj veliko gradijo, hišice in vikendi rastejo kot gobe po dežju, a to vendar ni to. Vračati se domov je dobro, ne pomeni pa isto kot ostati doma.

ZGREŠENE DIVJE POTI

Hodili smo mimo vinogradov, ki kažejo, da bodo – če ne pride kaj vmes – dobro rodili. Haloški svet je vse premalo znan. Doma in po svetu bolj slovijo dobra haloška vina, sicer pa bo potrebno še dosti storiti, da se bodo Haloze bolj uveljavile in razvile.

Šli smo mimo hišk in hišic, nekaterih prekritih še celo s slamo.... Prizori, tako čudno znani, so se vrstili drug za drugim.... Hiška, ob nji brajda, pod brajdo vrtna miza, ob njej klopi... kaj nismo tedaj pred mnogimi leti sedeli ravno tu? Kaj ni celo v zraku še ostalo nekaj od takrat?

Na Hrastovcu so zorele višnje. Lepi terasasti vinogradi so bili polni, nekdanje viničarije in zidanice so spremenjene v počitniške hišice. Tu smo dobili tudi oba kontrolna žiga – borskega in hrastovškega. V vpisni knjigi pa smo opazili, da se je z nami vred do konca junija vpisalo le 28 pohodnikov.

Še vem, kako smo tedaj, ob našem prvem obisku, obžalovali, da je bila hiša na vrhu hriba, od koder je tako lep razgled, zaprta. Že tedaj smo predvidevali, kako lepa turistična točka bi bila tu. Danes je tu kmečki turizem Švabovo z bogato gostinsko ponudbo. Največ pa je vreden kraljevski razgled. Ob lepem vremenu se menda vidi celo tja noter do Blatnega jezera. V naše veselje nas je tu pričakal Milan, mož ene od pohodnic, ki je imel s seboj dovolj »prve pomoči«.

Pod Švabovim smo spet zgrešili markacije. Označbe so slabe, to smo občutili na svojih podplatih. Na križiščih oziroma povsod tam, kjer je več možnosti, bi morale biti markacije, puščice, smerokazi ali karkoli opaznega. Ker smo morali nazaj navkreber, nam je malce zakuhalo: od vročine, ki je udarjala z jasnega neba, in od jeze; a potolažili smo se ob klicu nekega domačina. V senci pred hišo nam je ponudil vino in tako smo se prijetno ohladili. Znova sem se lahko prepričala v ne-

skončno gostoljubnost in prijaznost Haložanov. Nato smo nadaljevali pot navzdol, vzdolž vinogradov, v dolino. Držec se navodil iz vodnika smo po 200 metrih ob jelšah zavili levo čez mostič in čez travnik pod hrib. Iskali smo markacije po gozdu, našli pa smo jih prav ob njegovem robu, kjer so najbolj bohotno rasle koprive. Tu že dolgo ni nihče hodil, a ker smo markacije nekaj deset metrov naprej spet opazili na enem od dreves, smo se pogumno spustili v koprivno morje. Gorje tistim s kratkimi hlačami! No, pa smo le prebredli divjo goščavo, v kateri smo potko pod nogami bolj slutili kot videli. Prišli smo na bolj uhojeno pot, ki se je v ključih vzpenjala na Gorenjski vrh.

OBČUTKI POPOLNE BLAŽENOSTI

Kasneje smo izvedeli, da je menda ta del na novo markiran in je pot speljana drugje; a če je to res, je neodpustljivo, da so stare markacije pustili, kjer so. – Na Gorenjskem vrhu smo se ustavili ob cerkvi sv. Janeza ali Janže, kakor mu pravijo domačini (331 m). Našli smo ključarja, da nam je cerkev odprl in da smo si ogledali tudi notranjost te lepe in obnovljene cerkvice iz 15. stoletja.

Pot se je od tu dalje začela prav rahlo spuščati proti Brezovcu, ki razložen čepi na slemenu vzhodno nad dolino potoka Bele. Tam, kjer so bile nekdanj viničarije,

Nevesta v pajčolanu

ALEŠ TACER

*Poprh
snega me je
pokril,
ko sem
sesedel se
na snežno
rez;*

*se veter
čezme
je podil in
čez skalovje
se zaganjal je
počez.*

*A gora bela
kot nevesta
zala
se v pajčolan
skrivnostni je
obdala.*

*Povej,
me boš vzela,
ali se mi dala?*